

Η ανύστακτος μέριμνα του γέρ. Γεωργίου Γρηγοριάτη για τη Μονή και την Ιεραποστολή

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#) / [Γέρ. Γεώργιος Γρηγοριάτης \(Καψάνης\)](#)



Κάποτε ένας αδελφός εκ συνεργείας του διαβόλου έφυγε από την Μονή χωρίς ευλογία του Γέροντα. Ο Γέροντας κυριεύθηκε απο μεγάλη συντριβή και πόνο εσωτερικό, που ήταν ζωγραφισμένα στο πρόσωπό του και τις πράξεις του. Έστειλε αμέσως κάποιους πατέρες να ψάξουν στα κοντινά μέρη γύρω απο την Μονή και άλλους μακριά. Έβαλε να κάνουν Παρακλήσεις στην Παναγία την Γοργοεπήκοο.



Εκείνο το βράδυ έμεινε άπνους. Έλεγε: «Το παιδί μπορεί να κινδυνεύη. Πως να κοιμηθώ εγώ;». Στην πρωινή ακολουθία δεν πήγε στο ηγουμενικό στασίδι, αλλά έμεινε στον Νάρθηκα. Κάλεσε τους μεγαλοσχήμους μοναχούς και τους είπε: «Περνάμε μεγάλη δοκιμασία. Πρέπει όλοι μας να προσέχουμε, διότι όλοι κινδυνεύουμε. Όταν έχετε λογισμούς, να τους λέτε αμέσως. Τώρα πρέπει όλοι μας να κάνουμε προσευχή για τον αδελφό. Μόλις τελειώνετε τον κανόνα σας, όλη η υπόλοιπη προσευχή σας να είναι για τον αδελφό».

Ανάθεσε μάλιστα σε κάποιους να προσεύχωνται εκ περιτροπής όλη την ημέρα γι' αυτόν. Βογγούσε με αναστεναγμούς μέσα απο τα σπλάγχνα του. Οι πατέρες τον παρηγορούσαν λέγοντάς του: «Μη στενοχωρείσθε, Γέροντα, θα γυρίση».

Και ο Γέροντας απαντούσε: «Εσείς δεν μπορείτε να νιώσετε τον πόνο που αισθάνομαι εγώ. Διαφορετικά πονά ο Πατέρας από τους αδελφούς». Η τροφή του ήταν ελάχιστη. Είπε και έκαναν παράκλησι στον άγιο Μηνά. Το βράδυ άρχισε η Αγρυπνία των Αθωνιτών Πατέρων. Παρακάλεσε τους πατέρες να προσευχηθούν με ζέσι υπέρ του αδελφού και στους ιερείς που έκαναν την Προσκομιδή είπε: «Παρακαλέστε τον Κύριο να μας φανερώση που βρίσκεται ο αδελφός». Όταν προσκυνουσε τα άγια λείψανα των Αθωνιτών Πατέρων έλεγε: «Άγιοι Πατέρες εμείς αποτύχαμε· εσείς όμως πετύχατε». Τελικά την ώρα του καθαγιασμού των Τιμίων Δώρων έγινε το θαύμα. Ο χαμένος αδελφός επέστρεψε. Ο Γέροντας αναλύθηκε σε λυγμούς και δάκρυα. Τις ευχές του καθαγιασμού τις είπε με δυσκολία, αλλά και με ευγνωμοσύνη και αγάπη προς τον φιλόανθρωπο Κύριο. Η υπόλοιπη Θ. Λειτουργία τελείωσε με μεγάλη κατάνυξι.

Η αγάπη του Γέροντα αγκάλιασε και τους Αφρικανούς, τους «εσχάτους αδελφούς του Χριστού», όπως συχνά τους αποκαλούσε. Από αγάπη αλλά και έξ υπακοής σε σεβασμίους γέροντες, τον π. Παΐσιο και τον π. Σπυρίδωνα τον πνευματικό απο την Ν. Σκήτη, ανέλαβε πνευματικά το 1977 τον ιεραπόστολο π. Κοσμά Γρηγοριάτη. Έτσι άρχισε το μεγάλο έργο του ευαγγελισμού των Αφρικανών αδελφών από την Μονή μας. Ο π. Κοσμάς δόξασε τον Θεό με την ζωή του και «έφερε καρπόν πολύν». Μετα την κοίμησί του, τον Ιανουάριο του 1989 μετά από τροχαίο δυστύχημα, το έργο του συνεχίζει επάξια μέχρι σήμερα ο π. Μελέτιος Γρηγοριάτης, νυν επίσκοπος Κατάγκας, βοηθούμενος και από άλλους αδελφούς της Μονής μας.

Την αγάπη του Γέροντα βιώσαμε με τον δυνατώτερο τρόπο λίγο πριν το επίγειο τέλος του. Παραμονές Χριστουγέννων του 2013 (Π. Η.) ο Γέροντας επέστρεψε στο Μοναστήρι από τον κόσμο, όπου ευρίσκετο για λόγους υγείας, η οποία είχε επιδεινωθή δραματικά. Από τις πρώτες ημέρες της ελεύσεώς του, γνωστοποίησε την πρόθεσί του να παραιτηθή απο το ηγουμενικο αξίωμα. Οι πατέρες τον

παρακάλεσαν να παραμείνη μέχρι τέλους στην ηγουμενική θέσι, την οποία τίμησε επάξια για μία τεσσαρακονταετία.

Ο Γέροντας όμως, σταθερός στην απόφασί του, είπε ότι αδυνατεί να σηκώσει ταυτόχρονα δύο μεγάλους σταυρούς, της ηγουμενίας και της ασθενείας. Και τον μεν σταυρό της ασθενείας δεν μπορεί να τον αποφύγει, τον δε της ηγουμενίας του είναι εφικτό. Ακόμη φρονούσε ότι έπρεπε με κάθε τρόπο εν όσω ζούσε να διασφαλίσει την ενότητα της αδελφότητας, δρομολογώντας τα της διαδοχής του. Και πράγματι, έτσι όπως ζήσαμε τα γεγονότα της παραιτήσεως του, την εκλογή νέου Καθηγουμένου, την πατρική αγάπη και υποδειγματική στήριξη του εκλεχθέντος αδελφού και τα της ενθρονίσεως του νέου Πατρός και Καθηγουμένου μας, μαρτυρούν το βάθος της ταπεινώσεώς του και το μέγεθος της διακρίσεώς του. Και όλα αυτά χάριν της ενότητας της αδελφότητας. Οι τελευταίες του αυτές πράξεις συνιστούν το «κύκναιο άσμα» της Ποιμαντικής του Διακονίας προς την αδελφότητά μας.

Είναι παρατηρημένο, ότι οι άγιοι που ευαρέστησαν τον Άγιο Θεό, ετελειώθησαν, αφού υπέμειναν σοβαρές σωματικές ασθένειες. Στην χορεία αυτή ανήκει και ο πολυσέβαστος Γέροντάς μας. Όλο το σώμα του ήταν μία πληγή. Δεν ακούσαμε όμως κανένα γογγυσμό, κανένα παράπονο. Με ανδρεία, καρτερία και Ιώβειο υπομονή σήκωσε τον μαρτυρικό Σταυρό της ασθενείας του. Με ευχαριστική στάσι, βαθεία πίστι, εδραία ελπίδα, ακράδαντο αγάπη προς τον Χριστό έγινε μιμητής του προστάτου του αγίου Γεωργίου. Άλλωστε η συχνή αναφορά του Γέροντα στα λόγια του Μάρτυρος «τρέχε, Γεώργιε, ίνα φθάσης τον ποθούμενο Χριστό», δείχνουν τον μύχιο πόθο του να μιμηθή τον άγιο Γεώργιο. Έτσι επισφράγισε την προς τον Κύριο και τους αδελφούς του αγάπη του όχι μόνον με την ζωή του αλλά και με την οσιακή κοίμησί του.

Πηγή: Μηνιαίο περιοδικό Ιεράς Μητροπόλεως Πειραιώς, Πειραική Εκκλησία, έτος 24^ο, τεύχος 263, σελ 20-23, Οκτώβριος 2014.